

ANDREA
MARA

IKAR

KAM SI SA SCHOVALA

Tajomstvá sú kruté, ale pravda je horšia

**KAM
SI SA
SCHOVALA**

ANDREA MARA

**KAM
SI SA
SCHOVALA**

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Kam si sa schovala

Andrea Mara
HIDE AND SEEK

Copyright © Andrea Mara, 2022

First published as HIDE AND SEEK in 2022 by Bantam Press,
an imprint of Transworld. Transworld is part of the Penguin
Random House group of companies.

Translation © 2026 by Jana Seichertová

Images © Getty Images and Shutterstock Design by R.Shailer/TW
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0847-2

S láskou venujem Elaine

1

Jún 2018

Desať sekúnd.

Tak málo času stačí, aby Sophie zmizla.

Stačí to však, aby som si uvedomila, že nie je v záhrade pred naším domom. Za autom, za bránou ani za stĺpom na verande. V žiadnej z hrstky svojich obľúbených skrýš.

Moja dcérka tu skrátka vôbec nie je.

„Sophie? Sophie!“

Som zmätená. Znepokojená ani nie. Sophie vie, že nemá odchádzať zo záhrady. Som si takmer istá, že to vie. Naše pravidlá schovávačky sú jednoduché: ja napočítam do desať, ona sa skryje niekde nablízku a ja začnem hľadať. Niekedy musím predstierať, že ju nevidím, aby sa hra tak rýchlo neskončila. Napríklad keď si čupne za čerešňou, ktorej kmeň je oveľa užší než moja dcéra, hoci už má tri roky. Vtedy krúžim okolo stromu, pozerám rovno pred seba a volám na ňu, rovnako ako teraz.

Lenže za čerešňou nie je.

Ani nikde inde.

„Sophie! Už môžeš vyjsť von – hra sa skončila!“

Preto sa nerada hrám na schovávačku. Preto sa dcérka nemá skrývať inde než v našej prednej záhrade. Žeby vošla do domu? Obzriem sa za ním, ale vchodové dvere sú zatvorené a kľúč mám vo vrecku šortiek. Tak sa možno skryla v bočnej uličke? V zadnej záhrade? Alebo dokonca v prístrešku?

Pri tej predstave sa ma zmocnia obavy. Prístrešok je plný nebezpečných vecí – máme tam hrable, záhradné nožnice, kladivá aj herbicídy. Zamkol ho Mark včera večer? Mohla Sophie...

„Tuším som našla niečo vaše.“

Hlas sa ozve zo susednej záhrady. Pozriem tam a zbadám ženu, ktorá kývne hlavou – na niečo alebo niekoho za múrikom, kam zo svojho miesta nedovidím.

„Sophie?“ Tromi krokmi sa ocitnem pri múriku, ktorý mi siaha po pás, a vtedy ju zbadám – čupí medzi hortenziami tej neznámej ženy. „Sophie, hneď odtiaľ vyjdi! Nesmieš bez opýtania chodiť do cudzích záhrad.“

Pozrie na mňa – modré oči, pehavý nos a pery roztiahnuté do prekvapeného úsmevu, hotové neviniatko.

„Vyhrala som?“

„Nie, lebo si bez môjho vedomia opustila našu záhradu, a to si nemala robiť.“ Znie to prísne a cítim, že žena na mňa upiera pohľad. „Teraz sa ospravedlň pani...“ Zdvihnem zrak k našej susede.

„Som Frances Burková. Pokojne mi hovorte Fran.“

„Ospravedlň sa Fran za to, že si vošla do jej záhrady.“

„Návštevníci mi neprekážajú,“ prihovorí sa Fran Sophie, „ale najprv sa musíš spýtať svojej mamičky. Dobre?“

Sophie prikývne a prejde cez Franin trávnik k jej bráne. Neospravedlní sa, no dnes večer nemám náladu hádať sa pre každú maličkosť. Urobím to namiesto nej.

„Prepáčte – vyľakala som sa, keď som ju nemohla nájsť.“ Zasmejem sa, aby som jej ukázala, že nepatrím k matkám, ktoré spanikária, keď im dieťa na pol minúty zmizne z očí. Aj keď v skutočnosti presne to robím.

Fran prikývne. Je to asi päťdesiatnička, vysoká a pevná. Na večernom slnku sa potí a zo strapatého chvosta sa jej uvoľnilo zopár pramienkov svetlých vlasov. Na sebe má olivovozelené tričko a dlhé, od kolien rozšírené džínsy, aké som na nikom nevidela od roku dvetisícosem. V hnedých kožených sandáloch s hrubými remienkami, ktoré sa zapínajú na sponu, pôsobí dojmom praktickej ženy.

„To je pochopiteľné. Sama deti nemám, ale viem si to predstaviť. Toto je vaše jediné?“ Kývne hlavou na Sophie, ktorá pomaly kráča po chodníku od Franinej prednej brány k našej.

„Nie, mám ešte dve staršie – Emily má jedenásť rokov a Ben deväť. Obaja si vnútri dokončujú domáce úlohy.“ Vtom si uvedomím, že som sa nepredstavila. „Mimochodom, som Joanna.“

„Teší ma, že vás spoznávam, a vitajte v Rowanbrookku.“ Kývne hlavou na náš dom. „Pre rodinu to je dokonalý domov. Predchádzajúci majitelia odviekli kopu práce na exteriéri, aby ho lepšie predali.“

„To určite. Zmeniť potrebuje skôr interiér... niekto mal zjavne v oblube tmavé farby. Ale nie je to nič, čo by sa nedalo v budúcnosti napraviť.“

„Svätá pravda. Táto štvrť je skvelá, veľmi priateľská.“

„Och, to rada počujem – zatiaľ tu nepoznáme veľa ľudí.“

„Nuž, práve ste spoznali mňa. Susedia z vašej druhej strany už odcestovali do svojho letného sídla v Marbelle, takže sa s nimi zoznámite až v septembri.“

„Vy tu žijete dlho?“

Sophie príde ku mne a vsunie mi ruku do dlane.

„Celý život,“ odvetí Fran. „Okrem krátkeho úteku do bytu v Harold's Cross.“

„Pána, veď to je celá večnosť!“ zvolám, skôr než si uvedomím, ako to asi vyznie. Fran to však očividne neprekáža.

„Veru áno. Vrátila som sa, aby som sa postarala o matku – len na niekoľko týždňov, kým vymyslíme dlhodobý plán –, a odvtedy prešlo už dvadsaťpäť rokov.“

„Pána,“ zopakujem a premýšľam, či to je smutný príbeh, šťastný príbeh, alebo jednoducho obyčajný, normálny príbeh, aké prináša život.

„Keď matka zomrela, zanechala mi dom, a tak som tu – stále polievam jej ružové kriky. Žijeme tu iba ja a on.“ Kývne hlavou na obrovského čierneho kocúra, ktorý nás pozoruje z verandy, a zasmee sa. „Znie to trochu sentimentálne, však? Akoby som bola osamelá žena, nachádzajúca útechu v mačkách. Pred niekoľkými mesiacmi som v rámci hromadného prepúšťania v našom podniku dobrovoľne odišla z práce, takže toto,“ mávne rukou na záhradu, „je pre mňa ešte pomerne nová kratochvíľa. A čo robíte vy?“

„Som psychoterapeutka. Vlastne bola som, či vlastne stále som. Prepáčte, ešte som si nezvykla na svoju novú situáciu.“ Sophie mi pustí ruku a znovu vykročí k bránke. „Som psychoterapeutka, no nedávno sa mi skončila zmluva, a tak sa môžem chvíľu venovať výlučne svojim deťom.“

„Nuž, dúfam, že tu budete veľmi šťastná. Pre deti to je skvelé miesto.“

„Naozaj pôsobí príjemne. Keď ste už spomenuli deti, radšej vezmem Sophie dnu, skôr než zase zmizne. Len si to predstavte, stratiť dieťa pri hre na schovávačku vo vlastnej záhrade...“

„Po tom, čo sa tam stalo, by to asi bolo ironické.“

„Po tom, čo sa tu stalo?“

„Tomu druhému dievčatku.“ Fran namieri palec k nášmu domu.

„Ktorému?“

Tvárou sa jej mihne zvláštny výraz. „Ach, v podstate o nič nejde. Zabudnite, že som to povedala.“

„Nejakému dievčatku sa tu niečo stalo?“ nalieham. Som zvedavá, no zrazu cítim aj nepokoj.

Fran stisne pery, potom sa rozhodne a vráti sa k múriku.

„Asi to aj tak zistíte, keď si to vygúglite. Stalo sa to v osemdesiatych rokoch minulého storočia – raz ráno sa celý krdel' detí hral na schovávačku, tamto na obecnom trávniku.“ Ukáže tým smerom. „Jedno malé chúďa sa však skrylo tak, že ho už nikdy nenašli.“

„Moment – ten príbeh som počula. To dieťa sa volalo Lily... Lily Murphyová, však?“

„Áno. Bolo to strašné. Všetci po tej maličkej pátrali, ale márne.“ Stíši hlas. „Po nejakom čase už hľadali iba jej telo.“

„Kriste.“

Fran prikývne. „Dokážete si to predstaviť? Mary a Robbie – to boli jej rodičia – viedli úplne normálny, šťastný život a obyčajná hra na schovávačku im ho načisto zničila. Preto mi to, čo ste povedali o svojej dcérke, pripadalo ironické. Rovnaká hra, podobný vek, dokonca aj ten istý dom.“

„Ten istý dom?“

„Áno. Murphyovci žili tu – v dome, ktorý ste práve kúpili.“

„Preboha.“

„Predpokladám, že realitný agent sa vám o tom nezmie-
nil...“

„Realitný agent nám o tom ani necekol... To je... Pa-nebože. Neviem, čo si pomyslí Mark.“

„Váš manžel?“

„Áno. Možno ho poznáte – vyrástol tu, v Rowanbrooku. Mark Stedman.“

„Mark Stedman,“ zopakuje a jej výraz sa zmení, no ne-darí sa mi ho prečítať. Je to nostalgia? Prekvapenie? Podráž-denie? „Nie, na to meno si nespomínam.“

Takže ani jedno.

Fran nakloní hlavu nabok. „Ak pochádza odtiaľto, isto vedel, že kupujete dom Lily Murphyovej.“

„Nie. To by mi nezatajil. A som si istá, že by ho nekúpil, keby o tom vedel.“

„Asi máte pravdu.“ Fran sa odmlčí a potom sa usmeje. „Napokon, teraz je už aj tak neskoro,“ veselo vyhlási, akoby sme sa rozprávali o kúpe nesprávneho druhu cereálií alebo plnotučného mlieka. „Mimochodom, mali by sme si vymeniť čísla – ste už vo whatsappovej skupine Rowanbrookčanov?“

„Nie. Netušila som, že existuje.“

„Vy ste o nej nevedeli? Nuž, už sa tam o vás zmieňujú. Ste slávna.“

„Naozaj?“

„Ach, iba prehánam. Keď ten dom ponúkli na predaj, niekto zo skupiny tam dal starý článok o Lilinom zmiznutí. Podľa mňa však boli ľudia iba zvedaví, kto ten dom kúpi, nič viac. Pošlem vám pozývaci odkaz do skupiny, ak chcete. Aké máte číslo?“

Vyhľadám si ho na displeji a ona si ho vytuká do telefónu.

„Skvelé, hneď vám ho pošlem.“

„Ďakujem. Radšej už pôjdem skontrolovať Emily a Bena. Ozaj, v piatok večer bude u nás malý kolaudačný večierok. Neprišli by ste, ak máte čas? Okolo siedmej.“

Krátke zaváhanie a potom skúpy úsmev. „S radosťou. Môžete so mnou počítať.“

„To je úžasné! Som veľmi rada, že som vás spoznala.“

„Ja tiež,“ odvetí Fran a vráti sa k práci.

S otvorením vína zvyčajne počkám až do víkendu, no keď svieti slnko, toto svoje pravidlo pružne prispôbim. Nikdy neviete, ako dlho potrvá vlna horúčav. Čo ak bude celý júl pršať a už nijaké večery s posedením pri víne v záhrade nebudú? Tak to vysvetľujem Markovi, keď v stredu večer otváram fľašu ružového vína a opatrne kladiem poháre na náš trochu vratký záhradný stôl. V skutočnosti mu to vysvetľovať nemusím – Mark to na rozdiel odo mňa nerozpítáva a ochotne prijme ponúkaný drink bez zdĺhavej diskusie o tom, čo je správne a čo nie.

„Dnes večer som sa zoznámila s jednou našou susedkou a dozvedela som sa niečo zaujímavé o tomto dome.“

„Naozaj?“ Chlipne si vína, a skôr než mu napadne, že to nemá robiť, inštinktívne sa načiahne za telefónom.

„Hovorí ti niečo meno Lily Murphyová?“

„Áno...?“

„Nuž, bol to ich dom. Murphyovci tu bývali pred nami.“

„Čože?“

„Veru tak. Nevedel si o tom? Aj keď si kedysi žil v Rowanbrooku?“

„Ale áno, vedel, lenže my sme bývali o tri ulice ďalej. A potom sme sa presťahovali do Oakbrooku, tuším krátko predtým, ako sa to stalo. Panebože. Si si istá?“

„Áno. Advokát nám poslal údaje všetkých predchádzajúcich majiteľov, no neunúvala som sa prečítať si ich. Po rozhovore s Fran, tou susedkou, som sa vrátila do domu a dodatočne som to urobila. Tie mená sú tam, čierne na

bielom. Mary a Robbie Murphyovci. Naozaj si o tom nevedel?“

„Nie! Inak by som ti to povedal.“

„Ale o Lily Murphyovej si počul, však?“

„Pravdaže, lenže už si nespomínam, čo som sa dozvedel priamo od ľudí a čo som si prečítal v novinách.“

„Aj tak však nechápem, prečo si sa za celé tie roky, čo sme spolu, o tom ani raz nezmienil.“ Nevšímam si tichý hlas, ktorý mi pripomína, že nemám právo ho kritizovať.

„Zrejme preto, že na to nikdy neprišla reč.“ Očami preletí záhradu za naším novým domovom. „Je trochu čudné vedieť, že bývali práve tu.“

„Čudné a smutné. Mala tri roky a už nikdy ju nevideli. Bola v rovnakom veku ako Sophie.“

Zdvihnem telefón, otvorím v ňom Google a do vyhľadávacieho poľa napíšem „Lily Murphyová, nezvestné dieťa“. Prvý výsledok je príspevok z Wikipédie a druhý novinový článok k tridsiatemu výročiu jej zmiznutia. Oba sprevádzajú náhľadové obrázky a priblížim si prvú fotografiu. Blond kučery, veľké modré oči, vyhrnutý noštek, jamky na lícach, prekvapený úsmev.

Známy úsmev.

Mimovoľne sa zachvejem, zažmurkám a v ústach mi zrazu vyschne.

„Bože, áno,“ pritaká Mark. „Bola v rovnakom veku ako naša Sophie. Keď to povieš takto...“ Zdvihne svoj prázdny vínový pohár, vstane a vystrie sa. „Neuveriteľné, že sa nikdy nedozvedeli, čo sa jej stalo.“

Sotva ho počujem, lebo upieram pohľad na fotografiu. Netuším, ako je to možné, ale myslím, že viem, čo sa stalo Lily Murphyovej.

Obávam sa, že som ju zabila.

2

Jún 2018

Telefón ma páli v dlani, displej žiari v hustnúcom súmraku. Fotografia ma vtáhuje do seba a zároveň ma primrazuje na miesto.

Lily Murphyová. Trojročná. Hra na schovávačku. Už ju nikdy nevideli.

Obaly od sladkostí. Knihy a zápisníky. Vrecúška z alobalu. Malé flaštičky. Zvuk kľúča, otáčajúceho sa v zámke. A jej vek. Moju myseľ zaplavujú spomienky, ktoré som celé roky odháňala. Tuším budem vracať.

„Pôjdem zamknúť,“ ozve sa Mark. „Ideš so mnou?“

Ako námesačná zamierim po chladnej tmavej tráve k nášmu novému domu. Domu, ktorý zostane už navždy naším domovom. A zároveň poslednou známou adresou Lily Murphyovej.

V obývačke Mark zapne televízor a nájde v ňom futbalový zápas.

Ja si otvorím notebook. Ruky sa mi trasú, no môj muž si to nevšímne. Musím mu to povedať. Teraz však ešte nie. Okrem toho, možno ide len o planý poplach.

O náhodu. Hlas môjho čierneho svedomia. Alebo o jej ducha.

Zase gúglim a kliknem na článok vo Wikipédii:

Lily Murphyová (narodená 5. mája 1982) bola trojročné írské dievčatko, ktoré zmizlo v Rowanbrooku, Edenvale, grófstvo Dublin, v pondelok 1. júla 1985. Polícia predpokladá, že Lily sa utopila, ale jej telo nikdy nenašli.

Tisícdeväťstoosemdesiatpäť. Vtedy som mala deväť rokov a ona tri. Bože. Prehltnem a čítam ďalej.

Zmiznutie

Lily Murphyovú (svetlé vlasy, modré oči, výška 95 cm) naposledy videli v pondelok 1. júla 1985 okolo 11.30 neďaleko jej dublinského domova. S kamarátmi sa naháňala po obecnom trávniku neďaleko svojho bydliska v Edenvale, grófstvo Dublin. Neskôr sa deti začali hrať na schovávačku a z lesa za trávnikom sa presunuli na neďaleké stavenisko. Stavenisko, ktoré zostalo opustené po tom, ako stavebná spoločnosť VB Holdings prešla pod nútenú správu, bolo zabezpečené iba provizórne a miestne deti sa na ňom hrali ešte niekoľko týždňov po jeho uzavretí. [chýba zdroj] Matka Lily Murphyovej Mary Murphyová sa zdržiavala nablízku a deti spolu s ďalšími ženami zo štvrte celý čas strážila. Okolo poludnia sa z lesa v poriadku vrátili všetky deti – okrem Lily Murphyovej. Dieťa, ktoré s ňou krátko predtým bolo, priviedlo skupinu dospelých na miesto, kde sa skrývali, ale Lily zmizla. Nasledovalo pátranie, dievčatko sa však nájsť nepodarilo. Preto zavolali členov gardy a v pátraní pokračovali až do večera, ako aj v nasledujúcich dňoch a týždňoch.

Polícia a miestni sa domnievajú, že Lily Murphyová sa utopila v plytkej rieke, ktorá tečie za lesom, ale jej telo nikdy ne –

„Mama!“ Výkrik ma prinúti myknúť sa a vzápätí sa prudko otvoria dvere obývačky. Zastane v nich Emily s tvárou červenou od hnevu a s rukami v bok. „Môžeš, prosím, povedať Benovi, aby mi neliezol do izby, keď tam nie som?“ Ben dupoce dolu schodmi za ňou. „Nebol som tam! Zato ona vtrhla do mojej a rozhádzala mi figúrky z Minecraftu!“

„Akoby som sa k tým sprostým figúrkam niekedy priblížila! Tak aby si vedel, tie sú len pre malé detičky!“

„Nie sú! Čo ty už o tom vieš? Minecraft ani nevieš hrať.“

„Radšej by som zomrela, než by som hrala tú debilnú hru! No u teba som nebola. Tvoja izba je odporná. Samá pavučina, tma ako v hrobe a všetko v nej vŕzga.“

„Celý tento dom je plný pavučín, tmavý a rozvŕzganý,“ vyhlási Ben, od rozhorčenia zvýši hlas. „Nejde len o moju izbu, jasné?“

„Tak už dosť!“ Vstanem. „Na toto hašterenie ste už veľkí. Vráťte sa na poschodie a buďte ticho, lebo Sophie spí.“

Mark nespustí oči z rozhádaných detí, kým nevyjdú z obývačky a nezamieria hore schodmi. Zase si sadnem a dolejem nám poháre.

„Povieš mi o tej Lily Murphyovej viac?“

Stíši zvuk v televízore. „Iste, rád. Ale prečo?“

„Odkedy som sa o nej dozvedela, som trochu nervózna. Asi som si práve uvedomila, že náš dom má tragickú minulosť.“ Môj pokus o ľahostajný tón znie aj mne samej nútene, no Mark iba prikývne.

„Podrobnosti si veľmi nepamätám. Keď sa to stalo, už sme žili v Oakbrooku a ja som sa práve v letnej jazykovej

škole zdokonaľoval v írčine. Spomínam si, že po mojom návrate sa rodičia všetkých detí báli a ustavične hovorili pošepky. Mne a mojim kamošom to spočiatku pripadalo vzrušujúce. Pravdepodobne to nevyznie najlepšie, ale po pravde sme tomu veľmi nerozumeli. Mal som šesťnásť rokov a bol som úplne ponorený vo svojom vlastnom svete. Posadnutý ragby, diskotékami a úsilím zapôsobiť na baby.“ Uškrnie sa. „Aj keď, pochopiteľne, žiadna z mojich predchádzajúcich priateľiek sa ti ani zďaleka nevyrovnala.“

„Keď si už spomenul staré priateľky, suseda Fran tvrdila, že sa na teba nepamätá, no keď som jej povedala tvoje meno, zatvárala sa čudne. Je za tým nejaký príbeh? Fran Burková.“

Markovi od prekvapenia padne sánka. „Fran Burková býva vedľa nás?“

„Áno. Práve od nej som sa dozvedela o Lily. Takže si ju poznal?“

„Áno, na Fran si spomínam. Dokonca sme sa chvíľu stretávali, keď som... nuž, keď som tu žil.“

Mark sa zapýri a ja sa neubráním otázke, či s Fran náhodou kedysi nechodil. Má staromódny zvyk nechávať si svoje predchádzajúce vzťahy pre seba, akoby som mohla žiarliť na jeho priateľky spred dvoch desaťročí. Je to rozkošné, ale aj hlúpe.

„Nuž, pozvala som ju na náš piatkový kolaudačný večierok, tak sa jej budeš môcť pripomenúť.“ Štuchnem ho lakťom. „Späť k téme – mali miestni nejakú predstavu o tom, čo sa vtedy stalo? Podľa Wikipédie sa údajne domnievali, že sa utopila.“

„Áno, polícia si to tuším myslela. Vlastne si spomínam, že matka a otec vraveli, že všetci okrem Liliných rodičov veria verzii o utopení, no z ich tónu som cítil, že si o tom

myslia svoje. Tých rodičov ľutovali nielen preto, že prišli o dcérku, ale aj pre ich naivitu.“

Prikývnem. To si viem veľmi ľahko predstaviť. Markovi rodičia sa za tie roky vôbec nezmenili.

„Myslíš, že sa na to ešte pamätajú? Mohla by som sa ich na to spýtať?“

„Ak chceš, pokojne to urob. Otec je čoraz zábudlivejší, ale väčšinou zabúda iba urobiť to, o čo ho matka požiada, a len keď sa mu to hodí. Na udalosti, ktoré sa odohrali pred mnohými rokmi, má pravdepodobne dobrú pamäť.“

„Ako je však možné, že si neuvedomili, že tá tragédia sa prihodila ľuďom, čo žili v tomto dome?“

Mark pokrčí plecami. „Zrejme z rovnakého dôvodu ako ja. Rowanbrook je obrovský a my sme žili v jeho inej časti. Moji rodičia poznali Murphyovcov, ale neviem, či by si po tridsiatich troch rokoch ešte spomenuli, v ktorom dome bývali.“ Podvedome zdvihne telefón a zase ho položí. „Poznáš moju matku – zaujíma ju iba golf, jej knižný klub a kto mal kedy čo na sebe. Keď som jej poslal ten odkaz na dom, aby si ho prezrela, podľa mňa si ho vôbec nevšimla.“ Zasmeje sa. „Predstav si, že celé tie roky si želala, aby sme sa dopracovali k honosnejšiemu bývaniu, zúfalo túžila po niečom, s čím by sa mohla pochváliť priateľkám na golfe, a keď sme sa konečne zmohli na ‚poriadny‘ dom, nenašla si čas, aby klikla na ten odkaz. Ale iste, zajtra večer sa jej môžeš na to všetko spýtať. Možno si pamätá viac, než si myslím. A čo ty?“

„Ja?“

„Spomínaš si na to z vtedajších správ? Vlastne nie, v tom čase si asi ešte bola v maminom brušku.“ Štuchne ma diaľkovým ovládaním. „Moja detská nevesta.“

Nasilu sa usmejem a v mysli si prehrám všetky klamstvá, ktorými som ho nakrmila. „Veľmi vtipné. Vtedy som

mala deväť rokov, ešte som žila v Londýne a tam sa Lilino zmiznutie do správ určite nedostalo.“

Mark sa vráti k sledovaniu futbalového zápasu a ja k svojmu notebooku. Kliknem na kartu Obrázky v Googli a vzápätí celú obrazovku zaplní jej tvár – čiernobiele aj farebné fotografie, na ktorých je s rodičmi alebo sama. Každá je iná, ale Lily na všetkých vyzerá rovnako: blond kučery, modré oči, vyhrnutý noštek a rozkošné jamky na lícach. Čím dlhšie sa na ňu dívam, tým známejšia mi pripadá. Obrazy a spomienky mi v hlave preskakujú jedna cez druhú a narážajú do seba ako guľôčky v hracom automate. *Obaly. Injekčné striekačky. Knihy a zápisníky. Zamknutá izba. Kľúč.* A my teraz bývame v jej dome. Odhalia ma? Zistia, čo som urobila? V každom prípade by to bol spravodlivý trest za čin, ktorý som spáchala.